

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sodba in sklep Pdp 597/2015

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2016:PDP.597.2015

Evidenčna številka: VDS0015054

Datum odločbe: 06.01.2016

Senat: Sonja Pucko Furman (preds.), dr. Martina Šetinc Tekavc (poroč.), Ruža Križnar Jager

Področje: DELOVNO PRAVO - CIVILNO PROCESNO PRAVO

Institut: redna odpoved pogodbe o zaposlitvi - krivdni razlog - kršitev pogodbenih obveznosti - opozorilo pred redno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi - *mobbing* - trpinčenje na delovnem mestu - odškodninska odgovornost delodajalca - relativna bistvena kršitev določb postopka - absolutna bistvena kršitev določb postopka

Zveza: ZDR-1 člen 31, 31/1, 83, 83/1, 85, 85/1, 89, 89/1, 89/1-3. ZDR člen 6a, 31, 32, 34, 47, 184. ZPP člen 339, 339/1, 339/2, 339/2-14.

Jedro

Tožnik je v delovnem času na zasebni obisk sprejel obiskovalca brez soglasja ali vsaj obvestila delodajalcu ter je v elektronskih sporočilih toženi stranki uporabljal izraze, neprimerne za uporabo v komunikaciji z nadrejenim. Sprejemanje zasebnih obiskov med delovnim časom, pri čemer obiskovalci ne plačajo vstopnine, ki se jo plačuje za vstop, je kršitev obveznosti vestnega opravljanja dela, za katerega je tožnik sklenil pogodbo o zaposlitvi (prvi odstavek 31. člena ZDR-1). Tožena stranka je upravičeno štela, da je tožnik kršil svoje delovne obveznosti z žaljivo komunikacijo z nadrejeno (v elektronskih sporočilih z direktorico, ki poleg neprimernega tona vsebujejo še izjavo o fašističnih in rasističnih metodah, ki naj bi se jih direktorica posluževala), tako da je sodišče prve stopnje že na podlagi teh dveh kršitev iz prvega pisnega opozorila pravilno ugotovilo, da je tožena stranka izpolnila svojo obveznost iz prvega odstavka 85. člena ZDR-1.

Tožnik je s svojimi ravnanji (ko je v določenih dneh opustil dolžnost registriranja prihoda na delovno mesto; ko je za več dni v februarju 2013 v nasprotju z navodili delodajalca s svinčnikom vnašal popravke v evidenco prisotnosti; se določenega dne neupravičeno ni udeležil sestanka z oskrbniki ter je bil istega dne najmanj od 12.10 dalje neupravičeno odsoten z delovnega mesta in ni opravljal pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja) kršil svoje obveznosti iz delovnega razmerja. Zato je obstajal utemeljen razlog za redno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga, kot je pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi.

Sodišče prve stopnje se v zvezi z dejanji, ki jih je tožnik navajal kot trpinčenje na delovnem mestu, ni opredelilo do vseh dokazov oziroma je navedlo v razlogih izpodbijane sodbe le vsebino izvedenih dokazov, ki

kažejo na to, da trpinčenja tožnika na delovnem mestu ni bilo. S tem je zagrešilo uveljavljano bistveno kršitev določb postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP, ki bi lahko vplivala na zakonitost in pravilnost sodbe. Poleg tega so razlogi sodbe pomanjkljivi oziroma nejasni v delu, ki se nanaša na trpinčenje tožnika z odvzemanjem delovnih nalog tožniku. Zato je podana tudi absolutna bistvena kršitev določb postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP. Pritožbeno sodišče je zato pritožbi v tem delu ugodilo, izpodbijano sodbo v tem delu razveljavilo ter zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Izrek

I. Pritožbi se delno ugoti in se izpodbijana sodba delno razveljavi v točkah I/4 in II izreka in se v tem obsegu zadeva vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

II. V ostalem se pritožba zavrne in se v nerazveljavljenem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.

III. Odločitev o pritožbenih stroških se pridrži za končno odločbo.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev nezakoničnosti redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga z dne 2. 4. 2013 in njeno razveljavitev, za ugotovitev nezakoničnosti prenehanja delovnega razmerja tožniku, reintegraciji in reparaciji, vpisu delovne dobe v matično evidenco v ZPIZ za čas od nezakoničnega prenehanja delovnega razmerja do dneva vrnitve na delo (točke I/1, I/2 in I/3 izreka sodbe) ter za plačilo odškodnine v višini 20.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi (točka I/4 izreka). Tožniku je naložilo povračilo stroškov tožene stranke v višini 1.302,35 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi (II. točka izreka).

2. Zoper sodbo pravočasno po pooblaščenca vloga pritožbo tožnik zaradi vseh pritožbenih razlogov in predlaga razveljavitev sodbe sodišča prve stopnje in vrnitev zadeve sodišču prve stopnje v novo sojenje. Navaja, da je materialnopravno zmotno stališče sodišča prve stopnje, da je delavec tisti, ki mora zatrjevati in dokazovati vsebinsko neutemeljenost opozorila pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi. Navaja, da je v zvezi z neutemeljenostjo pisnih opozoril predlagal dokaze, sodišče prve stopnje pa je zaslišanje A.A., B.B., C.C. in D.D. zavrnilo. V zvezi s prvim pisnim opozorilom navaja, da je sodišče v celoti sledilo navedbam direktorice tožene stranke o utemeljenosti opozorila in ni sprejelo tožnikovih trditev, da je šlo za 20 minutni obisk C.C.. Meni, da sodba ne vsebuje razlogov v zvezi z zavrnitvijo dokaznega predloga za njegovo zaslišanje, čeprav bi z njim lahko dokazal, da obisk ni trajal več ur, niti ni škodljivo deloval proti toženi stranki. Po njegovem mnenju so navedbe direktorice v zvezi s to očitano kršitvijo same s seboj v nasprotju. Pove, da je v zvezi z obiskom podal vsa pojasnila in si odbil eno uro. V zvezi z drugim opozorilom kot bistveno navaja, da je sporno poročilo oddal 11. 7. 2012, ker je bil prepričan, da mora vanj vključiti tudi 10. 7. 2012, tako da je šlo kvečjemu za nesporazum, ne pa za kršitev delovnih dolžnosti. Glede neustreznosti poročila pove, da ni dobil navodil, kakšno mora biti, tožena stranka pa ni konkretno navedla, v čem je neustrezno, razen tega, da je bilo napisano na roke. Navaja, da si razlogi sodbe v zvezi s tem medsebojno nasprotujejo, iz njih tako ni razvidno, ali je bila reorganizacija pri toženi stranki že opravljena ali ne, pri čemer tožena stranka ni predložila nobenega dokaza o uveljavitvi sprememb organizacije dela. Glede neupravičenega zapuščanja sestanka 11. 6. 2012 navaja, da je odšel zaradi sindikalnih dejavnosti, zato njegova odsotnost ni bila neupravičena, predčasni odhod pa ne protipraven, še posebej, ker glede na vsebino sestanka njegova prisotnost ni bila nujna. Pove, da je s svojim zaslišanjem

dokazoval opravičilo in ustno seznanitev direktorice in poslovne sekretarke z razlogom odhoda s sestanka, na sestanku prisotna direktorica pa bi mu lahko prepovedala odhod. Trdi, da sodba nima razlogov o tem, zakaj trditve tožnika zavrača, njeni razlogi so izrazito enostranski, saj zgolj povzema navedbe tožene stranke, ignorira pa navedbe tožnika in prič, predlaganih z njegove strani, kar pomeni bistveno kršitev določb pravnega postopka. V zvezi s tretjim pisnim opozorilom meni, da je sodišče prve stopnje zmotno presodilo izvedene dokaze, saj svet zavoda ni sprejel sklepa o predaji metode pisanja urnikov. Kar zadeva izselitev iz pisarne, pove, da je bila ta zahtevana tik pred njegovim odhodom iz službe in dopustom, pri tem pa mu ni bil določen drug delovni prostor. Meni, da v takih okoliščinah njegovo upiranje izselitvi z delovnega prostora ne more pomeniti kršitve delovne obveznosti. Trdi, da gre pri tretjem opozorilu tudi za šikaniranje tožnika, saj iz zaslišanja strokovne vodje izhaja, da ni šlo za predajo metode pisanja urnikov, temveč za predajo elektronskega stanja urnikov, kar je nerazumljivo ob dejstvu, da mu je bil ob selitvi odvzet stacionarni računalnik. Sodišču očita, da teh trditev ni dokazno ocenilo. V zvezi z očitkom o samovoljnem predčasem zapuščanju službe 2. 8. 2012 pove, da mu je bil za ta dan odobren bolniški stalež, o svojih predčnih odhodih 19., 20. in 21. 9. 2012 pa je predhodno obvestil tajništvo. Navaja, da direktorica nikoli ni zahtevala, da mora za odsotnosti dobiti predhodno soglasje, zato ni kršil delovne obveznosti. Po njegovem mnenju so priče, zaposlene pri toženi stranki, neverodostojne, nekatere zaradi ekonomske odvisnosti od tožene stranke in strahu pred posledicami (npr. tajnica E.E.), druge zaradi predhodnih očitkov tožnika o njihovi koruptivnosti (priča F.F.), tega pa sodišče prve stopnje ni dokazno ocenilo v okviru ocene njihove prepričljivosti. Neverodostojnost prič dokazuje z izpovedjo priče G.G.. Meni, da je sodišče prve stopnje zagrešilo kršitev po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP, ker je le pavšalno zavrnilo tožnikove konkretne ugovore zoper vsa tri opozorila. Dalje navaja, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do navedbe, da pravilnik tožene stranke z dne 10. 8. 2006 ni podpisan in zato ni veljaven. Po njegovem mnenju je sodišče povzemalo dejstva selektivno, prezrlo je namreč tista, ki so v prid tožniku. Ponavlja, da se je 11. 2. in 12. 2. 2013 ob prihodu na delo pozabil registrirati in je to sporočil v tajništvo takoj, ko je to opazil. Navaja, da mu tožena stranka očita zgolj pozabljenost in nesporočanje v tajništvo. Glede ročnih popravkov ur nasprotuje izpovedi priče H.H. in trdi, da je direktorica zanje vedela in jih je računovodstvo upoštevalo pri obračunu plač. Navaja, da ni bil ne pisno ne ustno opozorjen, da ročni popravki niso dovoljeni, izpodbijana sodba pa po njegovem mnenju nima razlogov o tem, kako bi lahko izpolnjeval svoje dolžnosti v zvezi z evidenco delovnega časa brez popravljanja. Navaja, da so tudi drugi ročno popravljali evidence, tožena stranka pa je le njegovo popravljanje štela za kršitev delovnih obveznosti. V zvezi z očitano neupravičeno odsotnostjo s sestanka 12. 3. 2012 zatrjuje napačno ugotovitev dejanskega stanja v nasprotju z listinami v spisu. Pove, da odpovedi ni dobil zato, ker je odšel brez evidentiranja, zato je sodišče prve stopnje prekoračilo trditveno podlago tožene stranke. Navaja, da sodba nima razlogov o tem, da se tožnik ni strinjal z reorganizacijo (razdružitvijo) vzdrževalne in oskrbniške službe. Trdi, da je opravljal delo vodje oskrbnikov, dokler mu tožena stranka ni pričela postopoma odzemanj del. Razlogi sodbe o tem, koliko dela je imel tožnik, so po njegovem mnenju sami s seboj v nasprotju. Trdi, da mu tožena stranka nikoli ni očitala odklanjanja dela, sodišče pa ni dokazno ocenilo izjave G.G. o odvzemu nalog in je verjelo pisni izjavi I.I. o njegovem samovoljnem nedelu, prezrlo pa je izpovedi ostalih zaslišanih prič v kazenskem postopku (J.J., K.K., L.L., M.M., G.G., N.N., O.O., P.P. in R.R.) glede postopnega odvzema vseh delovnih nalog. Navaja, da so navedene priče potrdile mobing z odvzemanjem delovnih nalog, šikaniranjem s selitvami in izolacijo tožnika. Tudi v zvezi s tem zatrjuje absolutno bistveno kršitev določb po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP. Izpodbijani sodbi očita tudi, da nima razlogov o tem, zakaj je bila vsebina sestanka 12. 3. 2013 pomembna tudi za njegovo delo. Dalje navaja, da sta vodja vzdrževanja in direktorica vedela, da bo skupaj s G.G. odšel v S. Glede zavrnitve trditve, da je bil resničen razlog za odpoved njegovo sindikalno udejstvovanje in opozarjanje na nepravilnosti, navaja, da je sodišče v sodbi enostransko povzelo navedbe tožene stranke in njej naklonjenih prič, ignoriralo pa je nasprotne (izpovedi L.L., Š.Š. in R.R.). Sodišču

prve stopnje očita selektivno povzemanje izjave J.J. ter, da ni dokazno ocenilo izpovedi G.G.. V zvezi z odškodnino zaradi trpinčenja na delovnem mestu navaja, da so protispisne ugotovitve sodišča prve stopnje, da na sestanku 11. 10. 2011 ni bil podvržen mobingu. Meni, da je bil trpinčen tudi z odvzemom delovnih nalog (vodenje urnikov oskrbnikov, zdravniški pregledi, vodenje lova, družbeno koristno delo in delo s prostovoljci, navodila za vodenje požarne varnosti prve pomoči, varstvo pri delu in pregled opreme), zahtevo po pisanju dnevnikov opravljanega dela, odvzemom vodenja sestankov z oskrbniki in odreditvijo selitve iz pisarne. Glede sistematičnega odvzemanja delovnih nalog in njegovih selitev zatrjuje kršitev po 14. točki drugega odstavka 339. člena. Kot protispisne graja ugotovitve sodišča prve stopnje o samovoljnem neopravljanju dela in se sklicuje na izpovedi prič J.J., L.L., Š.Š., M.M., O.O. in R.R.. Navaja, da ob selitvi 2. 8. 2012 ni bilo kontejnerja, v katerega bi se lahko preselil, saj je bil ta postavljen šele po odpovedi. V zvezi z neobravnanim prijavo mobinga navaja, da je izjava priče T.T. sama s seboj v nasprotju, saj obravnava prijavo mobinga ni mogoča brez uvedbe postopka. V zvezi s trditvijo priče, da so se opozorila tožnika pojavila potem, ko ni uspel v spremembi reorganizacije, navaja, da sodišče ni ugotovilo, kdaj je bila izvedena reorganizacija. Razloge sodbe v 36. točki vidi kot moralno diskvalifikacijo, 10 in več let stari dogodki pa niso pomembni v tem sporu. Dalje navaja, da sodišče ni verjelo priči G.G., da je imel tožnik do drugih korekten odnos kljub temu, da so to potrdili L.L., Š.Š., M.M. in R.R., o tem pa sodba nima razlogov. Enako očita prvostopenjskemu sodišču tudi glede ugotovitve njegovega namena odstavitve vodstva tožene stranke. Navaja, da ga je tožena stranka šikanirala zaradi nasprotovanja nezakonitemu snemanju oskrbnikov brez njihove vednosti, predhodno pa je predlagal le snemanje kolegijev. Tudi ugotovitvi sodišča o tem, da so se ga sodelavci bali, in o njegovi konfliktnosti sta po mnenju tožnika posledica enostranskega povzetka izjav Š.Š., K.K. in U.U., čeprav so ostale priče (M.M. in R.R.), delno celo sam Š.Š., povedale drugače. Trdi, da je tudi ugotovitev sodišča, da ni bil udeležen opazk in izolacije s strani zaposlenih, v nasprotju z izvedenimi dokazi in listinami v spisu, pri čemer se sklicuje na izpoved prič G.G. in F.F. ter drugih, do katerih se po njegovem mnenju sodišče prve stopnje ni opredelilo. Meni, da je protispisna ugotovitev sodbe, da so priče skladno izpovedale o tožnikovi agresivnosti, vsiljevanju mnenja in zmerjanju. Priglaša stroške postopka.

3. Pritožba je bila vročena toženi stranki, ki nanjo po pooblaščenki pravočasno odgovarja ter predlaga njeno zavrnitev s stroškovno posledico. Priglaša stroške odgovora na pritožbo.

4. Pritožba je delno utemeljena.

5. Na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl. – ZPP) je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Glede redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga

6. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi presodilo, da je redna odpoved pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga skladna z zakonom, saj je tožena stranka tožniku utemeljeno podala tri pisna opozorila pred redno odpovedjo iz krivdnega razloga po prvem odstavku 83. člena Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 21/13 – ZDR-1), prav tako pa mu je zaradi dokazanih storjenih kršitev utemeljeno podala redno odpoved pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga po tretji alineji prvega odstavka 89. člena ZDR-1.

7. V zvezi s tem delom izpodbijane sodbe pritožbeno sodišče ugotavlja, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. Prav tako ni podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ki jo uveljavlja pritožba, saj izpodbijana sodba vsebuje jasne razloge o vseh odločilnih dejstvih, ti tudi niso v medsebojnem nasprotju, prav tako pa njen izrek ni nerazumljiv, niti ne nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe. Neutemeljena je tudi pritožbena navedba o protispisnosti nekaterih ugotovitev sodišča prve stopnje, torej kršitev iz 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, saj je iz vsebine pritožbe razvidno, da tožnik po vsebini nasprotuje dokazni oceni sodišča. Poleg tega bi v pritožbi moral določno navesti, glede katerih odločilnih dejstev naj bi bilo nasprotje med tem, kar se navaja v razlogih sodbe o vsebini listin, zapisnikov o izvedbi dokazov ali prepisov zvočnih posnetkov, in med samimi temi listinami, zapisniki oziroma prepisi. Ker tega ni storil in to kršitev uveljavlja le pavšalno, pritožbeni preizkus uveljavljane protispisnosti ni mogoč.

8. Tožnik v pritožbi neutemeljeno izpodbija verodostojnost prič, zaposlenih pri toženi stranki, z navedbami o njihovi eksistenčni odvisnosti od tožene stranke. Res je sicer, da so priče večinoma pri toženi stranki še vedno zaposlene, vendar zgolj na podlagi navedene okoliščine ni mogoče odreči verodostojnosti njihovemu pričanju. Njihove izpovedi so, tako kot drugi izvedeni dokazi, v skladu z določbo 8. člena ZPP podvrženi dokazni oceni sodišča, pri čemer sodišče ni vezano na dokazna pravila, ki bi vnaprej določila njihovo vrednost. Ker naj bi do zatrjevanih dejanj mobinga prihajalo na delovnem mestu, je logično, da so priče večinoma sodelavci, zaposleni pri toženi stranki. Priče so pred sodiščem dolžne govoriti resnico, njihove izpovedi pa so v zvezi s pravno relevantnimi dejstvi glede pisnih opozoril in odpovedi v bistvenem enake. Sodišče prve stopnje sicer res ni posebej zavzelo stališča v zvezi z verodostojnostjo prič, zaposlenih pri toženi stranki, vendar pa to ob ugotovitvah o skladnem izpovedovanju prič, katerih izpovedim je sodišče prve stopnje sledilo, in sklicevanju na listinske dokaze na pravilnost in zakonitost sodbe sodišča prve stopnje ni vplivalo.

9. V večjem delu pritožbe pritožnik izpodbija dokazno oceno sodišča prve stopnje v zvezi z izpovedmi in izjavami prič ter tožnika in zakonite zastopnice tožene stranke. V zvezi s tem pritožbeno sodišče pojasnjuje, da je sodišče prve stopnje tisto, ki lahko ob zaslišanju dobi neposreden vtis, ali priča oziroma stranka izpoveduje verodostojno, ali ne, poleg tega pa ima možnost in dolžnost ta vtis primerjati tudi z ostalimi izvedenimi dokazi. Izpoved priče oziroma stranke mora oceniti kot vsak drug dokaz, torej samega zase in v povezavi z drugimi dokazi. Svoj zaključek o verodostojnosti oziroma neverodostojnosti posamezne priče mora ustrezno argumentirati. Iz izpodbijane sodbe je razvidno, zakaj je sodišče prve stopnje svojo odločitev o zakonitosti odpovedi oprlo na izpovedi zakonite zastopnice tožene stranke ter večine zaslišanih prič ter zapisnikov o zaslišanju določenih prič v kazenskem postopku. Pritožbeno sodišče teh argumentov ne ponavlja in pritožbene navedbe, ki izpodbijajo dokazno oceno, zavrača kot neutemeljene.

10. Tožnik v pritožbi sicer pravilno opozarja, da je materialnopravno zmotno stališče sodišča prve stopnje, da je delavec tisti, ki mora zatrjevati in dokazovati vsebinsko neutemeljenost pisnega opozorila pred redno odpovedjo iz krivdnega razloga. Vendar pa je iz izpodbijane sodbe razvidno, da je sodišče prve stopnje izvajalo dokaze, ki jih je tožena stranka predlagala za potrditev svojih navedb o obstoju in o vsebinski utemeljenosti pisnih opozoril pred odpovedjo pogodbe o zaposlitvi ter tudi dokaze tožnika v zvezi z njegovimi ugovori glede njihove utemeljenosti. Dejansko je ravnalo skladno z zakonsko določbo o obrnjenem (materialnem) dokaznem bremenu, v povezavi z določbami ZPP o procesnem dokaznem bremenu. Tožena stranka je najprej zatrjevala obstoj pisnih opozoril, tožnik je prerokal njihovo vsebinsko utemeljenost in trdil, da očitanih kršitev ni storil, nakar je tožena stranka dokazala njihovo utemeljenost.

Navedba zmotnega materialnopravnega stališča v 8. točki razlogov sodbe tako na pravilnost in zakonitost sodbe v delu, ki se nanaša na redno odpoved pogodbe o zaposlitvi, ni vplivala.

11. Po uveljavljeni sodni praksi zadostuje za zakonitost redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga že eno utemeljeno in v roku iz prvega odstavka 85. člena ZDR-1 podano pisno opozorilo. Pri redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga ni pomembna teža storjene kršitve, ker gre za ponavljanje kršitev in predhodno opozorilo ni doseglo svojega namena, zato za redno odpoved pogodbe o zaposlitvi zadošča tudi kršitev, ki je same zase ni mogoče opredeliti kot hujšo. Neutemeljene so pritožbene navedbe, da pri očitanih kršitvah ne gre za take kršitve, zaradi katerih bi tožena stranka upravičeno lahko podala tožniku odpoved.

12. Sodišče prve stopnje je v zvezi s prvim pisnim opozorilom pravilno ugotovilo, da je tožena stranka tožniku utemeljeno očitala, da je v delovnem času na zasebni obisk sprejel obiskovalca brez soglasja ali vsaj obvestila delodajalcu ter da je v elektronskih sporočilih toženi stranki uporabljal izraze, neprimerne za uporabo v komunikaciji z nadrejenim. Sprejemanje zasebnih obiskov med delovnim časom, pri čemer obiskovalci ne plačajo vstopnine, ki se jo plačuje za vstop v Z., je tudi po prepričanju pritožbenega sodišča kršitev obveznosti vestnega opravljanja dela, za katerega je tožnik sklenil pogodbo o zaposlitvi (prvi odstavek 31. člena ZDR-1). Tožena stranka je upravičeno štela, da je tožnik kršil svoje delovne obveznosti z žaljivo komunikacijo z nadrejeno (v elektronskih sporočilih z direktorico z dne 16. 5., 31. 5. in 15. 6. 2012, ki poleg neprimerne tona vsebujejo še izjavo o fašističnih in rasističnih metodah, ki naj bi se jih direktorica posluževala), tako da je sodišče prve stopnje že na podlagi teh dveh kršitev iz prvega pisnega opozorila pravilno ugotovilo, da je tožena stranka izpolnila svojo obveznost iz prvega odstavka 85. člena ZDR-1, pri čemer tožnik v pritožbi ugotovljeni kršitvi glede neprimerne komunikacije sploh ne nasprotuje.

Neutemeljene so pritožbene navedbe, da bi sodišče prve stopnje moralo izvesti dokaz z zaslišanjem C.C. in pridobitvijo izpisa delovnih ur tožnika za maj 2012, saj za ugotovljeni kršitvi ni bistveno, koliko časa je bil navedeni na obisku, prav tako tudi ne namen njegovega obiska in zatrjevano tožnikovo odbitje ene ure pri evidenci delovnega časa. Sodišče prve stopnje je pravilno pojasnilo, da je dokazna predloga kot nepotrebna zavrnilo, tako da je nasprotna pritožbena navedba neutemeljena.

13. V zvezi z drugim pisnim opozorilom je sodišče prve stopnje pravilno presodilo, da je tožnik 11. 6. 2012 neupravičeno zapustil sestanek oskrbnikov. Samovoljno delavčevo zapuščanje sestanka pri delodajalcu vsekakor pomeni kršitev obveznosti vestnega opravljanja dela (31. člen ZDR), obveznosti upoštevanja zahtev in navodil delodajalca v zvezi z izpolnjevanjem pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja (32. člen ZDR) ter obveznosti obveščanja delodajalca (34. člen ZDR). Iz pritožbenih navedb tožnika v zvezi s tem opozorilom izhaja njegovo zmotno prepričanje, da bi bila njegova odsotnost s sestanka kršitev delovnih obveznosti le, če bi tožena stranka dokazala, da je šlo za sestanek, ki neposredno zadeva njegove delovne naloge. Toženi stranki kot delodajalcu ni treba dokazovati, da je sklicani sestanek povezan z nalogami tožnika (pri čemer je šlo za sestanek oskrbnikov, torej se samo po sebi razume, da bo na njem prisoten tudi vodja oskrbnikov). Delodajalec ima pravico, da delovni proces organizira po lastni presoji, v katero se sodišče, pa tudi posamezni zaposleni ne morejo spuščati, v ta okvir pa sodi tudi odločitev, komu od zaposlenih bo odredil prisotnost na sestanku. Tudi prisostvovanje sestankom pri delodajalcu je delovna naloga v okviru pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja.

Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da bi tožnik moral pred odhodom s sestanka nadrejene obvestiti o tem, da mora zapustiti sestanek zaradi sindikalnih obveznosti, in prositi za dovoljenje za to.

Neutemeljena je pritožbena navedba, da tožnikov odhod s sestanka ne pomeni kršitve njegovih delovnih obveznosti, ker je bil kot sindikalni zaupnik upravičen do 50 plačanih ur letno za sindikalno delo. Tudi če ima delavec upravičen razlog za neopravo delovne naloge pri delodajalcu, je delodajalca dolžan vsaj obveščati o tem razlogu oziroma si v odvisnosti od okoliščin primera izposlovati soglasje nadrejenih. Tožnik ne podaja nobenih trditev o tem, da bi bilo delo, ki ga je moral opraviti v okviru sindikalnega zaupnika, tako nujno, da obvestilo in prošnja za dovoljenje za odhod nista bila mogoča. V pritožbi navaja ravno obratno, namreč da ni bilo nobenega nujnega razloga, čemu tožnik ne bi smel oditi na sindikat. To pa glede na naravo položaja delavca v razmerju do delodajalca, katerega navodila je dolžan upoštevati, ni pravno pomembno.

Po ugotovitvah sodišča prve stopnje je tožniku med sestankom zazvonil mobilni telefon, nakar je sprejel klic in brez pojasnila zapustil prostor. Pritožbeno sodišče nima pomislekov v ustreznost dokazne ocene v zvezi s tem, zato zavrača pritožbeno navedbo o tem, da je sodišče prve stopnje ignoriralo navedbe tožnika. Na pravilnost ugotovitve, da je z zapustitvijo sestanka tožnik kršil pogodbene in druge obveznosti iz delovnega razmerja ne vplivata pritožbeni trditvi, da mu je po sestanku direktorica odobrila dopust ter da je bila na sestanku prisotna in bi mu odhod lahko prepovedala. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da tudi drugo pisno opozorilo ni bilo podano zaradi šikaniranja tožnika.

14. Glede tretjega pisnega opozorila je sodišče prve stopnje prav tako povsem pravilno ugotovilo, da je tožnik z zavrnitvijo odredb nadrejene F.F. za predajo določene dokumentacije in za izpraznitev njene delovne postaje ter večkratnim neodobrenim predčasnim zapuščanjem delovnega mesta v septembru 2012 kršil svoje delovne obveznosti. Povsem nepomembno je, ali je svet zavoda tožene stranke sprejel sklep o prenosu naloge sestavljanja urnikov na F.F., ali ne, bistveno je, da je tožnik zavrnil delo, odrejeno s strani nadrejene. Tudi če je sodil, da je za sestavljanje urnikov še vedno zadolžen, bi ji moral v okviru dolžnosti upoštevanja navodil delodajalca izročiti metodo pisanja urnikov oziroma izdelane urnike v elektronski obliki (kako je nadrejena to opredelila, ni pomembno, tožnik pa ne navaja, da ni vedel, kaj je od njega zahtevala), še posebej, ker je tedaj odhajal na daljši dopust. Tožnik se neutemeljeno sklicuje na to, da mu ni bila zagotovljena druga pisarna in je zato zavrnil odredbo, naj pospravi svoje stvari v škatle. Glede na to, da je odhajal na dopust, zahteva, da (za čas svojega dopusta) pospravi stvari v škatle, nima znakov šikaniranja, tožnik pa storjene kršitve ne more opravičiti niti z domnevno časovno stisko, še posebej glede na to, da je pri zavrnitvi odredb nadrejene (ponovno) komuniciral na neprimeren način. Glede na to, da je šlo pri odreditvi selitve in predaje urnikov za isti historični dogodek, tožnik nepredaje urnikov ne more opravičiti z dejstvom, da ni več imel stacionarnega računalnika.

Tožnik v pritožbi neutemeljeno izpodbija dokazno oceno sodišča prve stopnje, ki ni sledilo njegovi izpovedi, da je o predčnih odhodih obvestil tajništvo tožene stranke. Glede trditev, da bi tožena stranka morala dokazovati, da tožnik ni šel na obisk k mami v bolnišnico, pa pritožbeno sodišče pojasnjuje, da je bila tožena stranka za utemeljitev očitane kršitve predhodnega odhoda z dela dolžna dokazati predčasne odhode tožnika, nakar se je nanj preneslo trditveno in dokazno breme, da ti niso bili samovoljni. Tega tožnik ni dokazal, neutemeljeno pa napada dokazno oceno sodišča prve stopnje v zvezi s tem, v katero glede na obrazložitev in vsebino izvedenih dokazov pritožbeno sodišče ne dvomi.

15. Pritožbeno sodišče na podlagi navedenega ugotavlja, da je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je tožena stranka z izdajo treh utemeljenih pisnih opozoril izpolnila svojo obveznost pred podajo redne odpovedi iz krivdnega razloga. Ker bi zadostovalo že eno pisno opozorilo zaradi ene kršitve, se pritožbeno sodišče do drugih kršitev, katerih utemeljenost je sicer sodišče prve stopnje ugotovilo, ne opredeljuje. Druge pritožbene navedbe v zvezi s tem tako za odločitev niso pravno odločilne, zato pritožbeno sodišče

nanje skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP ne odgovarja.

16. Pritožba opozarja, da sta 14. in 23. točka razlogov izpodbijane sodbe v medsebojnem nasprotju. Delno to sicer drži (v odpovedi je naveden poleg razlogov, ki jih je sodišče prve stopnje obravnavalo po vsebini, še en razlog), vendar pa to na pravilnost in zakonitost sodbe ni vplivalo, saj je sodišče prve stopnje glede tega dodatnega razloga ugotovilo, da ga tožena stranka ni navedla v vabilu na zagovor in ga vsebinsko ni obravnavalo.

17. Neutemeljena je pritožbena navedba, da bi se sodišče prve stopnje moralo posebej opredeliti do trditev tožnika, da pravilnik z dne 10. 8. 2006, ki ga je predložila tožena stranka, ni podpisan. Ker so določbe uporabljenega pravilnika iz leta 2006 v bistvenem enake kot določbe pravilnika iz leta 2003, ki ga je predložil tožnik, sodišče z neopredelitvijo do tega vprašanja ni kršilo določb pravnega postopka.

18. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je tožena stranka tožniku v redni odpovedi iz krivdnega razloga utemeljeno očitala, da je 11. 2. in 12. 2. 2013 opustil dolžnost registriranja prihoda na delovno mesto, da je za več dni v februarju 2013 v nasprotju z navodili delodajalca s svinčnikom vnašal popravke v evidenco prisotnosti, da se 12. 3. 2013 neupravičeno ni udeležil sestanka z oskrbniki ter da je bil istega dne najmanj od 12.10 dalje neupravičeno odsoten z delovnega mesta in ni opravljal pogodbenih in drugih obveznosti iz delovnega razmerja. V izogib ponavljanju se sklicuje na podrobno in prepričljivo obrazložitev sodišča prve stopnje.

Pritožbena navedba, da je sodišče prve stopnje dejansko stanje glede tožnikove evidence delovnega časa povzelo zelo selektivno, ni utemeljena. Pri svoji odločitvi se je sodišče oprlo na listinske dokaze in izpoved prič, ki so zaposlene pri toženi stranki in s tem seznanjene z ustaljenim načinom evidentiranja prisotnosti, pravilno pa je veliko težo glede tega dalo vodji računovodstva V.V., tožnik pa (razen glede svoje izpovedi) ne navaja, katere njegove dokaze je sodišče prve stopnje napačno dokazno ocenilo oziroma kateri so tisti dokazi, do katerih se ni opredelilo. Na tako splošno pritožbeno navedbo pritožbeno sodišče ne more odgovoriti.

Očitka, da se 11. 2. in 12. 2. 2013 zjutraj tožnik ni registriral ob prihodu na delo, tožnik ne zanika. Navaja, da je to pozabil ter da je svojo napako opazil 4. 3. 2013, ko je prejel evidenco ur za februar 2013, tedaj pa je napravil ročni popravek na evidenci in javil popravek v tajništvo. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da je tožnik kršil ustaljena pravila pri toženi stranki glede evidentiranja, saj dejstva, da se ni registriral na navedena datuma, ni sporočil v najkrajšem možnem času, temveč šele po preteku 3 tednov, ko časa njegovega prihoda sploh ni bilo več mogoče preveriti. Tožnik v pritožbi sicer navaja, da je poslal obvestilo tajnici ter da mu tožena stranka ne očita, da je to storil prepozno, vendar ne zanika, da je javil svojo napako glede registracije prihoda šele po daljšem času. To pa je v nasprotju smislom zahteve po čimprejšnjem sporočanju popravkov v evidenci za nazaj (da je še mogoče preveriti njihovo resničnost), poleg tega je to storil šele po tem, ko ga je z izročitvijo izpisa o prisotnosti za februar 2013 tožena stranka opomnila na pomanjkljivo registriranje prihodov. Smisel sporočanja pozabljenega evidentiranja ni v sledenju nekim formalnim pravilom, temveč v zagotavljanju pravilne evidence delovnega časa, ki je podlaga za obračun plač. Tožnikovega sporočila tajnici, naj mu za navedena dneva upošteva prihod ob 7h zjutraj za 3 tedne nazaj in po prejemu izpisa evidence ni mogoče šteti za ravnanje skladno s pravili tožene stranke o evidentiranju delovnega časa.

Tudi glede ročnih popravkov na evidencah je tožena stranka v postopku na prvi stopnji dokazala, da ti niso bili dovoljeni. Tožnik bi vse popravke pravilno moral predlagati v tajništvo, da bi nesporno utemeljene

popravke tajnica vnesla v računalniški sistem. To, da je tajnica vnesla popravka evidence kar za 3 tedne nazaj, da se vodja računovodstva s tožnikom glede ročnih popravkov evidenc ni želel prerekati (čeprav ga je na njihovo nedovoljenost pred tem že opozoril) ter da je bila nato za februar 2013 tožniku obračunana plača ob upoštevanju teh popravkov, na ugotovitev o kršitvi tožnika ne vpliva. Navedenih dejstev ni mogoče presojeti izolirano od siceršnjih ugotovitev sodišča, da je bila komunikacija s tožnikom težavna (predvsem) zaradi razlogov na njegovi strani ter da so se nekateri sodelavci na različne načine skušali izogniti nestrinjanju z njim. Tudi v zvezi s tem tožnik nasprotuje dokazni oceni sodišča in meni, da bi moralo slediti njegovi izpovedi, da nikoli ni bil ustno opozorjen na prepoved ročnih popravkov s strani vodje računovodstva. Njegovo pavšalno nestrinjanje s tem, da mu sodišče ni verjelo, ne more omajati prepričanja pritožbenega sodišča o ustreznosti dokazne ocene, pri čemer pritožbeno sodišče še dodaja, da je ugotovljeno dejansko stanje glede vodenja evidenc življenjsko in logično ter da je po vsebini tudi to odločitev delodajalca, kako bo organiziral delovni proces. Zgolj dejstvo, da je kljub opozarjanju na napake tožena stranka nekaj časa tolerirala kršitve tožnika, ne odvzema toženi stranki pravice do sankcioniranja teh kršitev. Neutemeljena je pritožbena navedba o tem, da bi se moralo sodišče prve stopnje posebej opredeliti do njegovega vprašanja, kako bi lahko izpolnjeval svoje dolžnosti v zvezi z evidenco delovnega časa, če je ne bi smel popravljati. Tožnik niti ni podal izrecnih navedb o tem, kakšne so bile njegove delovne dolžnosti v zvezi s tem oziroma, katerih delovnih obveznosti ne bi mogel izpolniti drugače kot z ročnimi popravki (lastnih) evidenc delovnega časa. Na drugačno presojo ugotovljene kršitve ne morejo vplivati niti pritožbene navedbe v zvezi z ročnimi popravki evidenc delovnega časa za isto obdobje za druge delavce pri toženi stranki. Tožena stranka je v dokaznem postopku dokazovala, da so bili navedeni popravki posledica posebnih okoliščin in ne stalna praksa pri toženi stranki, tudi kolikor bi šlo za kršitve, pa tožnik svojih kršitev ne bi mogel opravičiti s sklicevanjem na to, da so tudi drugi kršili pravila glede evidenc (pri čemer je tožena stranka zatrjevala, da je nepravilnosti sankcionirala tudi pri nekaterih drugih delavcih). Ob tem ni nepomembno, da je bil tožnik vodja, ena njegovih nalog pa je bilo prav preverjanje pravilnosti evidenc delovnega časa za njegove podrejene.

19. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo tudi, da je bil tožnik 12. 3. 2013 neopravičeno odsoten z dela in posledično s sestanka, ki je potekal na ta dan. Tudi v zvezi s tem se pritožbeno sodišče sklicuje na razloge v izpodbijani sodbi, enako kot glede drugih ugotovitev sodišča pa tudi glede tega zavrača tožnikovo nasprotovanje dokazni oceni sodišča prve stopnje. Povsem jasno je, da delavec brez odredbe ali vsaj soglasja delodajalca ne sme na službeno pot. Samovoljen odhod v S. skupaj s sodelavcem G.G. je evidentna kršitev določb o vestnem opravljanju dela, tožnik pa ga ne more opravičiti s trditvami, da v Z. ni imel dela oziroma, da so mu bile odvzete vse delovne naloge.

Glede sestanka 12. 3. 2013 velja enako kot glede sestanka 11. 6. 2012, ki ga je tožnik predčasno zapustil. Kolikor je tožena stranka kot delodajalec odredila, da naj bo tožnik na sestanku prisoten, ne moreta presojeti potrebnosti njegove prisotnosti na sestanku ne tožnik ne sodišče. Da bi šlo v zvezi z vabljenjem na sestank za šikano, pa tožnik ni dokazal, saj je bil s sestanka odsoten prav zato, ker je bil v času sklica sestanka samovoljno odsoten zaradi neodrejene in neodobrene udeležbe na službeni poti. Tožnik ni uspel dokazati, da bi direktorica tožene stranke vedela za njegovo odsotnost iz Z. (tudi če bi vedela, to ne bi spremenilo dejstva, da se je za odhod odločil samovoljno, poleg tega sestanka ni sklicala direktorica), tako da ostaja na ravni domnev tudi trditev, da je tožena stranka namenoma sklicala sestank prav v času njegove odsotnosti. Na ugotovljeno kršitev ne vpliva, da sestanka ni sklicala tožnikova nadrejena, da tožnik ni bil poimensko vabljen nanj (vabljeni so bili vsi delavci, ki nosijo službene Ž., tožnik pa ne zanika, da spada mednje), niti trditve tožnika, da se vsebina sestanka na njegovo delo ni nanašala ter da je bil sestank sklican le za eno izmeno oskrbnikov.

20. Tožnik je v postopku trdil, da je izpodbijana odpoved posledica njegovega sindikalnega delovanja pri toženi stranki ter njegovega opozarjanja na nepravilnosti. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da to ne drži. Tožnik v pritožbi prvenstveno nasprotuje dokazni oceni sodišča, ki pa je tudi v tem delu prepričljiva, razlogi pa detajlno navedeni, tako da pritožbena navedba ni utemeljena. V pritožbi tožnik glede na ugotovitve sodišča prve stopnje o njegovi zlorabi sindikalnega delovanja za borbo proti vodstvu tožene stranke podaja natančne navedbe o svojih aktivnostih v povezavi z dejavnostjo sindikata ter opozarjanjem na nepravilnosti pri toženi stranki. Vendar pa to za odločitev o zakonitosti redne odpovedi iz krivdnega razloga tožniku ni bistveno. Tožena stranka je dokazala utemeljenost očitkov o kršitvah iz pisnih opozoril in iz odpovedi, tožnik pa ni uspel dokazati, da bi bila odpoved podana zaradi šikaniranja s strani tožene stranke. Glede na ugotovitve v izpodbijani sodbi in podatke v spisu pritožbeno sodišče ne dvomi, da je bil tožnik pri sindikalnem delu zelo aktiven ter da je dejansko velikokrat opozarjal na nepravilnosti pri toženi stranki. Vendar pa tožnik ni podal trditvev niti ni dokazal, da bi bila redna odpoved, za katero so po ugotovitvi sodišča prve stopnje in pritožbenega sodišča obstajali zakoniti razlogi, posledica njegovih navedenih aktivnosti, oziroma povedano drugače, ni dokazal vzročne zveze med njimi in odpovedjo. Glede na to se do obsežnih trditvev v zvezi s tem pritožbeno sodišče ne opredeljuje.

21. Druge pritožbene navedbe za odločitev o zakonitosti redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga niso pravno odločilne, zato pritožbeno sodišče nanje skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP ne odgovarja.

22. Pritožbeno sodišče na podlagi vsega opisanega ugotavlja, da je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je redna odpoved pogodbe o zaposlitvi iz krivdnega razloga tožniku skladna z zakonom, pritožbene navedbe v zvezi s tem pa ne temeljijo. Ker niso podani niti razlogi, na katere mora pritožbeno sodišče paziti po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zoper odločitev o zakonitosti redne odpovedi kot neutemeljeno zavrnilo in v tem delu potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

Glede odškodnine zaradi trpinčenja na delovnem mestu - mobinga

23. V predmetni zadevi je sodišče prve stopnje presojalo še, ali je tožnik upravičen do odškodnine zaradi trpinčenja na delovnem mestu oziroma mobinga po 6.a členu oziroma diskriminacije po 6. členu Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 42/02 in nasl. – ZDR) v povezavi z določbo 184. člena ZDR in določbami Obligacijskega zakonika (Ur. l. RS, št. 83/01 in nasl. – OZ). Ugotovilo je, da izvedeni dokazi ne potrjujejo navedb tožnika o tem, da je bil trpinčen s strani direktorice tožene stranke in njenih podrejenih, zaradi česar temelj odškodninske odgovornosti tožene stranke ni podan. Zavzelo je tudi stališče, da toženi stranki ni mogoče očitati opustitev potrebnih ukrepov po prvem odstavku 45. člena ZDR (pravilno 47. člena ZDR).

24. Tožnik v pritožbi utemeljeno zatrjuje, da se sodišče prve stopnje v zvezi z dejanji, ki jih je navajal kot trpinčenje na delovnem mestu, ni opredelilo do vseh dokazov oziroma je navedlo v razlogih izpodbijane sodbe le vsebino izvedenih dokazov, ki kažejo na to, da trpinčenja tožnika na delovnem mestu ni bilo. S tem je zagrešilo uveljavljano bistveno kršitev določb postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP, ki bi lahko vplivala na zakonitost in pravilnost sodbe. Tako je sodišče prve stopnje glede trpinčenja tožnika z branjem pisma na sestanku 11. 10. 2011 povzelo izpovedi direktorice tožene stranke in prič F.F., ter izjave prič K.K., U.U. in J.J. iz kazenskega postopka, ni pa se opredelilo do izpovedi prič G.G. in izjave Š.Š., ki po njegovem prepričanju izpovedujeta nasprotno. V zvezi z odvzemom delovnih nalog tožniku se je sodišče prve stopnje oprlo na izpovedi direktorice, E.E., T.T., F.F. in glede njegovega nedela na izjavo I.I. in U.U., res pa se ni opredelilo do drugih izvedenih dokazov, na katere opozarja pritožba (izjav J.J.,

L.L., Š.Š., M.M., O.O. in R.R.). Tudi glede selitev tožnika, ki po njegovem mnenju tudi pomenijo trpinčenje na delovnem mestu, se sodišče prve stopnje ni opredelilo do izpovedi priče G.G. niti do izjav prič K.K., I.I., M.M., O.O., R.R. ter N.N. in jih tako ni upoštevalo v dokazni oceni. V zvezi z vprašanjem tožnikovega odnosa do sodelavcev oziroma njegovega ustvarjanja konfliktov tožnik v pritožbi utemeljeno opozarja, da sodišče ni dokazno ocenilo izpovedi oziroma izjav L.L., Š.Š., M.M. in R.R.. Glede snemanja sestankov pri toženi stranki je sodišče prve stopnje svoje ugotovitve oprlo na izpoved priče J.J. ter izjavo U.U., tožnik pa utemeljeno opozarja, da ni zavzelo stališča do izpovedi oziroma izjav drugih prič (L.L., Š.Š. in M.M.). V okviru ugotovitev o tem, da tožnik na delovnem mestu ni bil izoliran, tožnik upravičeno opozarja, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do dopisa z dne 19. 2. 2013 (listina B 78), iz katere po njegovem mnenju izhaja, da F.F. že dalj časa ni bila v kontaktih ali komunikaciji s tožnikom.

25. Utemeljen je tudi pritožbeni očitke, da so razlogi sodbe pomanjkljivi oziroma nejasni v delu, ki se nanaša na trpinčenje tožnika z odvzemanjem delovnih nalog tožniku oziroma z njegovim nedelom. Tožnik je podal trditve o tem, katere delovne naloge so mu bile sčasoma odvzete (vodenje sestankov z oskrbniki, dela v zvezi z zdravniškimi pregledi in cepljenji zaposlenih, vodenje urnikov oskrbnikov, vodenje lova, družbeno koristno delo in delo s prostovoljci, študenti in dijaki, vodenje požarne varnosti, prve pomoči, varstva pri delu in pregledov opreme), sodišče prve stopnje pa se je v okviru odločanja o odškodnini zaradi trpinčenja na delovnem mestu opredelilo le do prenosa skrbi za zdravniške preglede in prenosa vodenja urnikov. Obrazložitev, da so navedbe tožnika o odvzemu pooblastil in delovnih nalog neutemeljene, ker so bile določene naloge prenesene na druge delavce zaradi reorganizacije, medtem ko tožnik drugega dela po lastni volji ni želel opravljati, je presplošna, zato pritožba v zvezi s tem delom sodbe utemeljeno zatrjuje kršitev iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Tožnik v pritožbi tudi utemeljeno navaja, da sodišče prve stopnje ni dovolj jasno navedlo ugotovitev v zvezi z zatrjevano reorganizacijo pri toženi stranki, saj je za odločitev o tožbenem zahtevku glede odškodnine zaradi trpinčenja na delovnem mestu glede na trditve tožnika o načinih trpinčenja (odvzem delovnih nalog, nedelo tožnika ipd.) pomembno tudi vprašanje, kdaj in na kakšen način (s kakšno razporeditvijo delovnih nalog) je bila izvedena reorganizacija pri toženi stranki.

26. Glede na navedeno je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo v delu, ki se nanaša na vtoževano odškodnino zaradi trpinčenja na delovnem mestu (točka I/4) ter posledično tudi glede stroškov postopka (II. točka izreka) razveljavilo in vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje (354. člen ZPP). V novem postopku bo moralo sodišče prve stopnje ob upoštevanju zgoraj navedenih ugotovitev pritožbenega sodišča v sodbi navesti jasne razloge za svoje ugotovitve o vseh pravno pomembnih dejstvih. Opredeliti se bo moralo do vseh izvedenih dokazov glede pravno pomembnih dejstev, tudi tistih, ki jim ne bo sledilo.

27. Odločitev o stroških pritožbenega postopka se v skladu z določbo tretjega odstavka 165. člena ZPP pridrži za končno odločbo.

Datum zadnje spremembe: 23.05.2016